

Lopend schrift

Als kind leerde ik op school het lopend schrift, ook wel het verbonden schrift genoemd. De letters werden aan elkaar geschreven zodat een woord eigenlijk uit één lijn bestond. Die lijn maakte buigingen, krommingen, ging omhoog, ging omlaag, en uiteindelijk stond er een woord. Tegenwoordig leren de kinderen vooral blokletters op school. En misschien staat dat wel symbool voor het verschil in tijd, zo'n vijftig, zestig jaar geleden en nu.

Een lijn die woorden vormt. Het kunnen Nederlandse woorden zijn, Engelse woorden, Oekraïense woorden of Russische woorden. Eenzelfde lijn kan in allerlei talen woorden vormen. Eindeloos veel woorden. Die lijn staat misschien ook symbool voor ons leven. De lijn die woorden vormt en de woorden die ons verhaal, die onze geschiedenis vormen. Misschien in het Nederlands, misschien in een andere taal. Voor iedereen anders.

We denken allemaal dat we verschillend zijn. Soms zo verschillend dat we elkaar te lijf moeten gaan in geweld of in oorlog. Maar uiteindelijk zijn we allemaal gevormd uit eenzelfde lijn. De Boeddha zei het al, tweeëneuhalf duizend jaar geleden: niemand heeft een eigen onafhankelijk ik. Het ik wordt gevormd door de woorden, en de woorden vormen je verhaal, je geschiedenis. Je woorden vormen je meningen, je oordelen, je voorkeuren, je afkeer. Maar allemaal gevormd uit diezelfde lijn.

Die lijn zien we soms ook terug, bijvoorbeeld in het ziekenhuis op de hartbewaking, – iedereen kent die groene lijn wel, die steeds weer de hartslag weergeeft -, ook voor iedereen net een beetje anders. Uiteindelijk keert die lijn naar het rustpunt terug wanneer het hart stopt en ons leven eindigt.

Maar ook tussen de woorden keert de lijn terug naar de rust, naar de horizontale stand, om het zo uit te drukken. En dat is waar we nu onze aandacht op richten in deze meditatie. De woorden zijn niet het probleem, zelfs het ik is niet het probleem. Maar niet zien dat het allemaal gevormd wordt door diezelfde lijn die door ons allemaal loopt, door elk levend wezen van welke etniciteit, geloof, kleur of ras ook. Wanneer we in de meditatie de aandacht even richten op de lijn wanneer er rust is, zullen we het duidelijk herkennen. Mijn ik, die zo lijkt te verschillen van een ander, wordt steeds, in elk moment, even gevormd door de versieringen die de lijn aanbrengt, of door het op-en-neer gaan bij de hartbewaking.

Dus laat je aandacht verzachten en ontspannen. Kijk (figuurlijk gesproken) voorbij de versieringen of het op-en-neer gaan van de lijn. Kijk naar het rustpunt in jezelf. En in dat rustpunt verschillen we in niets van elkaar. Zijn we letterlijk gelijk aan iedereen.

* * * * *

*Eerw. Baldwin Schreurs
Woensdag 20 april 2022*